

Arrest

nr. 100 252 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. FALLA, die loco advocaat R.-M. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 augustus 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 oktober 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot de onontvankelijkheid van de onder punt 1.1.

vermelde aanvraag. Diezelfde dag wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.08.2011 werd ingediend door:

N.M. {...}

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier reeds meer dan zeven jaar te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 16.07.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Ook de bewering dat er een hoger beroep werd ingediend tegen een eerdere beslissing inzake zijn regularisatieaanvraag kan tevens niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Dergelijke procedures hebben geen schorsende werking en staan bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregelen in de weg.

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender wel derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Marokko is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al. 2 van de wet van 15.12.1980 dient in te dienen bij de Belgische Ambassade te Casablanca.

Ook de bewering dat betrokkene niets of niemand meer zou hebben om op terug te vallen kan tevens niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet de nodige bewijsstukken kan voorleggen die dergelijke bewering ondersteunen. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 40 jaar in het land en zijn verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

De bewering dat het niet mogelijk zou zijn om binnen redelijke termijn de nodige documenten te verkrijgen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene voor deze bewering niet de nodige bewijze voorlegt. Bovendien merken we op dat er regelmatig Marokkanen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Casablanca. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene namelijk de soms lange wachttijden. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Marokkanen.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene

geen huisvesting en geen financiële middelen zou hebben niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer hij binnen een periode van vijf jaar naar België zou terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hem geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkene om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkene eventuele kosten moet terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit problemen zou hebben gehad met justitie en dat hij over een blanco strafregister zou beschikken; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer – nl. dat hij zich volledig geïntegreerd zou hebben in onze samenleving, dat hij intussen behoorlijk Nederlands zou spreken en schrijven, dat hij taalcursussen heeft gevolgd, dat hij zijn uiterste best zou doen om zijn kennis voortdurend te verbeteren, dat hij vele contacten zou hebben met Belgische vrienden en burens, dat hij alhier een nieuw leven zou hebben opgebouwd, dat hij zich onze gewoonten en gebruiken eigen gemaakt zou hebben, dat hij frequente contacten zou hebben met Belgische vrienden en burens, dat hij zich perfect zou hebben ingeburgerd, dat hij naarstig op zoek zou zijn naar werk, dat hij aldus werkbereid zou zijn, dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij zich goed ingeburgerd zou hebben, dat hij verschillende steunbetuigingen kan voorleggen, dat hij een grote burgerzin zou hebben en dat hij ingeschreven is bij de bibliotheek – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. “

“In uitvoering van de beslissing van B.N. {...} Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

N.M. {...}

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen,- Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.2. Ambtshalve stelt de Raad vast dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht kunnen worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoeker niet beschikt over de vereiste binnenkomstdocumenten. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van de thans voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Bij de uiteenzetting van haar middel voert verzoekende partij geen gegronde schending aan van het EVRM. Bijgevolg doet het betoog van de verzoekende partij geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake.

Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang ten aanzien van de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van punt 2 van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van oud artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, en van het principe van non-discriminatie. Verzoeker meent dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Verzoeker betoogt als volgt:

“4.1.1 Première branche

EN CE QUE la partie adverse prend une décision d'irrecevabilité de la demande de séjour introduite par le requérant.

Qu'elle estime que tous les éléments invoqués par le requérant à l'appui de sa demande de séjour tels que son intégration, la longueur de son séjour sur le territoire etc...ne doivent pas être analysés puisqu'il s'agit de l'examen au fond de sa demande de régularisation.

ALORS QUE la précédente demande de régularisation introduite par le requérant a été déclarée comme recevable mais non fondée en date du 17 juin 2011.

Qu'elle a donc reconnu de facto, que les circonstances invoquées par le requérant étaient exceptionnelles et qu'il était justifié qu'il introduise sa demande au départ de la Belgique.

Que ce faisant, la partie adverse a considéré, à juste titre, qu'il était particulièrement difficile pour le requérant de rentrer -temporairement - dans son pays d'origine, afin d'y introduire une autorisation de séjour.

Que les circonstances exceptionnelles invoquées par le requérant dans ses deux demandes de séjour son identiques.

Qu'en effet, celui-invoque la longueur de son séjour sur le territoire, son intégration et son ancrage durable en Belgique.

Que lesdites circonstances exceptionnelles sont d'autant plus importantes aujourd'hui que le requérant réside depuis plus de sept années de manière ininterrompue sur le territoire.

Que la partie adverse ne peut considérer dans un premier temps que la demande de régularisation du requérant est recevable mais non fondée et estimer dans un deuxième temps qu'elle est irrecevable.

Que la décision de la partie adverse est dès lors tout à fait contraire au principe de sécurité juridique et de légitime confiance de désormais déclarer la demande irrecevable sans expliquer en quoi les éléments qui ont permis de déclarer la première demande recevable deviennent irrecevables un an et demi plus tard.

Qu'en déclarant la demande d'autorisation de séjour du requérant irrecevable alors que sa précédente demande a été jugée comme recevable mais non fondée, la partie adverse viole le principe de bonne administration de sécurité juridique et de légitime confiance.

Que les décisions de l'Office des étrangers doivent permettre de mettre en lumière de façon claire et non équivoque la motivation de la partie adverse, ce qui n'est indéniablement pas le cas en l'espèce ;

Que ce faisant, la partie adverse a violé le principe général de bonne administration de sécurité juridique et de légitime confiance.

EN TELLE SORTE QUE 1' acte attaqué doit être annulé et entre temps suspendu.

Deuxième Branche

EN CE QUE la partie adverse constate que le requérant invoque la longueur de son séjour sur le territoire à titre de circonstances exceptionnelles.

Qu'elle relève cependant que le requérant est resté de manière illégale sur le territoire et qu'il a fait l'objet d'un ordre de quitter le territoire le 16 juillet 2011 auquel il n'a pas donné suite.

Qu'elle estime par conséquent que le requérant est le seul responsable de sa situation.

ALORS QUE le Conseil d'Etat a dit pour droit, dans nombre d'arrêts, que « l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 n'impose nullement à l'étranger d'être entré régulièrement dans le Royaume, ni d'y séjourner de manière régulière » (C.E., arrêt n° 113.427 du 9 décembre 2002 ; cfr. également : C.E., arrêt n° 126.341 du 12 décembre 2003 ; C.E., arrêt n° 105.622 du 17 avril 2002).

Que la motivation de la partie adverse, dans le cadre d'une demande fondée sur l'article 9 bis précité, revient à priver cette disposition de toute portée, dès lors qu'elle déclare que la requérante aurait dû, pour pallier son propre préjudice, solliciter les autorisations requises depuis son pays d'origine.

Que l'article 9bis prend précisément pour hypothèse que le demandeur ne procède pas au départ de son pays d'origine.

Que la partie adverse se doit en outre de prendre en considération les éléments de la requête au moment où elle statue, comme ce pouvoir lui est reconnu de jurisprudence constante et ne peut dès lors s'en référer dans le même temps à la situation passée du demandeur, sauf à tromper sa légitime confiance, en alléguant que cette situation passée le prive de tout recours aux circonstances exceptionnelles prévues par l'article 9bis précité.

Que la partie adverse juge les antécédents de la demande et non la demande elle-même et outrepassse dès lors son pouvoir d'appréciation, commettant une erreur manifeste d'appréciation, qui a pour effet de vider l'article 9bis susvisé de sa substance.

Qu'en ce sens la motivation de l'acte attaqué est stéréotypée et manque dès lors à l'obligation de motivation formelle qui s'impose à la partie adverse.

Que partant, elle ne pouvait reprocher au requérant d'être à l'origine de son propre préjudice, les circonstances exceptionnelles étant dès lors présumées.

DE TELLE SORTE que l'acte attaqué doit être annulé et, entre-temps, suspendu.

Troisième Branche

EN CE QUE la partie adverse observe que le requérant invoque qu'il ne dispose plus d'aucunes attaches dans son pays d'origine. Qu'il lui serait totalement impossible d'y retourner afin de solliciter les autorisations requises, qu'il s'y retrouverait seul et dépourvu.

Qu'elle estime toutefois qu'il ne peut s'agir de circonstances exceptionnelles que le requérant a vécu pendant plus de quarante ans au Maroc et que son intégration dans son pays d'origine ne peut être comparé aux relations qu'il a noué sur le territoire.

ALORS QU'il est unanimement reconnu par la jurisprudence et par la doctrine que les « circonstances exceptionnelles » au sens de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers « ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celle qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans son pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée » (voir notamment, C.E., 20 juin, arrêt n° 88.076, ainsi que les références de K. DE HAES et J.-F. HAYEZ, Le statut administratif des étrangers, Bruxelles, 2009, p. 38)

Que dès lors, ces « circonstances exceptionnelles » visent à la fois des cas où il serait impossible aux demandeurs de régularisation d'introduire une demande dans leur pays d'origine mais aussi les cas où le retour dans le pays d'origine serait rendu particulièrement difficile ;

Que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sont destinées non à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume, mais bien à justifier celles pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à l'étranger, sans quoi on ne s'expliquerait pas pourquoi elles ne devraient pas être invoquées lorsque la demande est faite auprès des autorités diplomatiques compétentes pour le lieu de résidence ou de séjour à l'étranger (Conseil d'Etat arrêt n°100.223 du 24/10/2001). L'intéressée doit démontrer à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation de séjour dans son pays d'origine ou de résidence à l'étranger (Conseil d'Etat n°I 12.863 du 26/11/2002).

Qu'en l'espèce, force est de constater que la partie adverse se limite à constater que le requérant a vécu pendant plus de quarante ans dans son pays d'origine et que son intégration y est donc beaucoup plus importante que sur le territoire.

Que pourtant, le requérant invoque dans sa demande de séjour qu'il lui est particulièrement difficile de devoir rentrer dans son pays d'origine pour y introduire une demande de régularisation car il ne dispose d'aucune attache au pays, qu'il réside de manière ininterrompue sur le territoire depuis plus de sept ans, qu'il y a nouées des attaches sociales et familiales.

Que, d'autre part, il ne pourrait être reproché à la partie requérante d'avoir noué des liens, d'avoir investi et d'avoir préparé son avenir pendant la durée de son séjour sur le territoire fut-il précaire :

« Considérant que la circonstance que la requérante était au courant du caractère précaire de son séjour en qualité de demandeur d'asile ne suffit pas à écarter le caractère exceptionnel des circonstances dans lesquelles elle se trouve ; que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 ne sont pas des circonstances de force majeure ; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour ; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce ; qu'il n'est pas requis que ces circonstances revêtent un caractère imprévisible, et qu'il n'est même pas exclu qu'elles résultent en partie du comportement de la personne qui les invoque, pourvu que ce comportement témoigne d'une prudence et d'une diligence normales et n'apparaisse pas comme une manœuvre délibérée destinée à placer la personne en cause dans une situation difficile en cas de rapatriement ; qu'en l'espèce, quand la requérante a introduit sa demande d'asile, elle pouvait prévoir que l'examen en prendrait un certain temps, et qu'il ne peut lui être reproché d'avoir mis ce temps à profit pour acquérir une formation professionnelle ; qu'elle est actuellement dans la dernière année du cycle d'études qu'elle a entamé ; qu'il n'apparaît pas que la décision litigieuse procède d'un examen adéquat des faits invoqués à cet égard par la requérante ; que l'indication qu'elle aurait pu bénéficier de la période du 15 juillet au 15 septembre pour retourner au XXX lever l'autorisation requise, est dépourvue de pertinence dans une décision notifiée le 24 septembre 2001, qui statue sur une demande introduite le 7 juillet 1999 ; que le moyen est sérieux » (C.E., arrêt n° 99.424 du 3 octobre 2001) ;

Qu'une telle motivation ne prend pas en compte le risque de rupture des liens noués et de perte des investissements consentis dès lors que la partie requérante réside depuis plus de 7 ans sur le territoire et qu'elle y incontestablement développé des liens affectifs, sociaux et professionnels.

Qu'il a été jugé à cet égard :

« (...) qu'enfin, le motif selon lequel la requérante n'a pu produire de permis de travail ou de carte professionnelle ne peut raisonnablement être pris en compte, dès lors que les autorités chargées de la délivrance des permis de travail les refusent aussi longtemps qu'un titre de séjour n'est pas produit ; qu'en présence d'une telle situation, alors que la requérante fait état d'offres d'emploi précises, il doit incomber à la partie adverse de briser le cercle vicieux où la placent les attitudes conjuguées des diverses administrations mettant la requérante dans l'impossibilité d'obtenir un permis de travail sans produire un titre de séjour régulier et ne pouvant obtenir un titre de séjour sans produire un permis de travail ; que la motivation de l'acte attaqué est inadéquate ; que le moyen est sérieux » (C.E., arrêt du 28 août 1996, n° 61.217) j

Qu'en considérant le contraire, l'acte attaqué a violé les dispositions visées au moyen. Quatrième Branche

EN CE QUE la partie adverse estime que la circonstance qu'il n'est pas possible d'obtenir une réponse avant de très long mois pour les demandes de séjour introduites par les marocains aux postes diplomatiques belges ne constitue pas une circonstance exceptionnelle car tous les marocains sont confrontés au même problème.

ALORS QUE cette circonstance rend particulièrement difficile le retour du requérant dans son pays d'origine afin d'y solliciter l'autorisation requise.

Qu'il n'en va pas de même pour des étrangers d'une autre nationalité que le requérant qui introduisent des demandes de régularisation via les postes diplomatiques belges de leur pays de résidence.

Que la partie adverse ne peut estimer qu'il ne s'agit pas d'une circonstance exceptionnelle car tous les marocains sont confronté à ce problème viole le principe de non-discrimination.

Qu'en effet, les principes d'égalité et de non-discrimination inscrits dans les articles 10 et 11 de la Constitution signifient que des personnes ou des catégories de personnes qui se trouvent dans une même situation doivent être traitées de la même manière et, inversement, que des situations différentes puissent faire l'objet d'un traitement différencié

Que pourtant, la partie adverse traite différemment des personnes se trouvant dans la même situation.

Que la partie adverse viole par conséquent les principes visés au moyen."

3.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 8 EVRM merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze bepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing geschonden wordt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt blijkt uit nazicht van de feitelijke elementen die verzoekers zaak kenmerken dat in casu geenszins sprake is van een stereotiepe motivering, maar integendeel uitdrukkelijk wordt ingegaan op de door verzoeker aangevoerde elementen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.5. Uit de aanvraag van 2 augustus 2011 blijkt dat verzoeker volgende elementen aanhaalde als buitengewone omstandigheden:

- hij beschikt niet over een niet-precaire verblijfstitel voor eender welk derde land en bovendien heeft hij geen voldoende hechte band met eender welk derde land om zo'n verblijfstitel te verkrijgen,
- hij heeft niets of niemand meer in Marokko om op terug te vallen, geen familie, huisvesting en financiële middelen,
- het niet evident is om binnen een redelijke termijn de nodige documenten te verkrijgen,
- onmogelijkheid om de terugreis naar Marokko te bekostigen om daarna terug te keren; de IOM moet terugbetaald worden wanneer men binnen de vijf jaar naar België terugkeert,
- permanente inbreuk op zijn gezinsleven, zijn woning in Schaarbeek en zijn vrienden die zijn Belgische familie vormen.

3.6. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met elk van bovenstaande elementen, doch oordeelde dat deze elementen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De Raad stelt verder vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat voormelde motivering in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

3.7. Verzoeker wijst erop dat zijn eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard en de buitengewone omstandigheden werden aanvaard, terwijl de huidige aanvraag onontvankelijk wordt verklaard waarbij de buitengewone omstandigheden, die identiek waren aan de eerdere aanvraag, niet meer worden aanvaard. Hij wijst op zijn langdurig verblijf, integratie en duurzame lokale verankering als buitengewone omstandigheden. Door aldus te handelen meent verzoeker dat de verwerende partij het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geschonden heeft.

3.8. Naast de vaststelling dat verzoeker in zijn huidige aanvraag zijn langdurig verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid maar wel als argument ten gronde had aangehaald, daargelaten de vaststelling dat de verwerende partij deze elementen ook in de motivering van de thans bestreden

beslissing betrokken heeft, blijkt uit de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 december 2009 dat verzoeker zijn ononderbroken verblijf en duurzame lokale verankering inriep als regularisatiegrond, dit in het kader van de door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 opgestelde instructies waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. De beslissing die daarop volgde, met name de beslissing van 17 juni 2011 waarbij de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, werd tevens in het kader van voormelde instructie genomen. Dit blijkt uit de uitdrukkelijke verwijzing hiernaar in die beslissing. De Raad merkt evenwel op dat deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Waar in het verleden deze instructie werd toegepast en verzoeker aldus geen buitengewone omstandigheden behoefde aan te tonen, kan verzoeker thans niet dienstig verwijzen naar het feit dat zijn eerdere aanvraag van 11 december 2009 ontvankelijk werd verklaard omdat de elementen van lang verblijf en duurzame lokale verankering als buitengewone omstandigheden zouden zijn aanvaard.

Verzoeker meent dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden wordt doordat zijn huidige aanvraag onontvankelijk wordt verklaard wat in se neerkomt op het feit dat hij zich beklaagt dat de instructie niet meer wordt toegepast. De aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aanvaard, aangezien dit beginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en verzoeker er zich niet op kan beroepen. Het komt aan de verwerende partij binnen haar discretionaire bevoegdheid toe te beoordelen of de door verzoeker aangevoerde elementen als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) ook al meent verzoeker te kunnen vertrouwen op een “vaste beleidslijn” op basis van dewelke hij had besloten tot het indienen van een aanvraag. Het rechtszekerheidsbeginsel laat het bestuur niet toe om het beginsel contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Verzoekers betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

3.9. In tegenstelling tot wat verzoeker voorts voorhoudt, leest de Raad nergens in de bestreden beslissing, dat verzoeker de noodzakelijke toelating om op het grondgebied te mogen verblijven, maar in het land van herkomst had moeten aanvragen om het argument van hun langdurig verblijf als buitengewone omstandigheid af te wijzen. Aangaande het langdurig verblijf van verzoeker op het grondgebied wordt het volgende gemotiveerd: *“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier reeds meer dan zeven jaar te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 16.07.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene*

diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.” Evenmin wordt gesteld dat het feit dat hij zich illegaal op het grondgebied ophoudt, verzoeker het recht ontzegt om zijn aanvraag in België in te dienen wanneer hij daartoe buitengewone omstandigheden heeft aangetoond. Uit de motivering van de bestreden beslissing dienaangaande blijkt duidelijk dat verzoeker zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf, dit terwijl hij reeds in 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en hij aldus zelf verantwoordelijk is voor zijn lange verblijf in België. Verder wordt gemotiveerd: *“De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer – nl. dat hij zich volledig geïntegreerd zou hebben in onze samenleving, dat hij intussen behoorlijk Nederlands zou spreken en schrijven, dat hij taalcursussen heeft gevolgd, dat hij zijn uiterste best zou doen om zijn kennis voortdurend te verbeteren, dat hij vele contacten zou hebben met Belgische vrienden en burens, dat hij alhier een nieuw leven zou hebben opgebouwd, dat hij zich onze gewoonten en gebruiken eigen gemaakt zou hebben, dat hij frequente contacten zou hebben met Belgische vrienden en burens, dat hij zich perfect zou hebben ingeburgerd, dat hij naarstig op zoek zou zijn naar werk, dat hij aldus werkbereid zou zijn, dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij zich goed ingeburgerd zou hebben, dat hij verschillende steunbetuigingen kan voorleggen, dat hij een grote burgerzin zou hebben en dat hij ingeschreven is bij de bibliotheek – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* De Raad dient te duiden dat de stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop verweerder het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoeker apprecieerde kennelijk onredelijk is.

3.10. De Raad ziet voorts niet in wat verzoeker met het betoog dat de verwerende partij zich moet stellen op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing bij de beoordeling van de aanvraag, wenst aan te tonen. Immers blijkt dat de verwerende partij alle elementen die verzoeker heeft aangehaald in zijn aanvraag zorgvuldig heeft onderzocht, doch geoordeeld heeft dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten dat de aanvraag in België wordt ingediend. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd wel degelijk de aanvraag zelf van verzoeker onderzocht. Dat daarbij rekening wordt gehouden met de feitelijke gegevens aangaande verzoeker waarover het bestuur beschikt houdt geenszins in dat de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden maar duidt juist op een grondige studie van het administratief dossier zodat met kennis van zaken kan geoordeeld worden.

3.11. Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die deze zaken kenmerken, identiek zijn aan deze die zijn zaak kenmerken.

3.12. Verzoeker uit voorts kritiek op het motief dat *“Ook de bewering dat betrokkene niets of niemand meer zou hebben om op terug te vallen [...] tevens niet [kan] aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet de nodige bewijsstukken kan voorleggen die dergelijke bewering ondersteunen. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 40 jaar in het land en zijn verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”* en wijst erop dat het niet moet gaan om overmacht maar dat buitengewone omstandigheden deze zijn die het een vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst om de verblijfsaanvraag in te dienen. Verzoeker meent dat de motivering zich beperkt tot de vaststelling dat hij veertig jaar in Marokko gewoond heeft en dat zijn integratie aldaar veel belangrijker is dan zijn integratie in België. Nochtans heeft verzoeker duidelijk aangevoerd dat hij al meer dan zeven jaar onafgebroken op het Belgische grondgebied verblijft waar hij sociale en familiale banden heeft opgebouwd. Dit kan

hem niet verweten worden. De motivering in de bestreden beslissing houdt geen rekening met de verbreking van deze banden en het verlies van de investeringen hierin.

3.13. De Raad stelt vast dat verzoeker als buitengewone omstandigheid waarom het voor hem moeilijk is om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen onder meer het gegeven had aangehaald dat hij niets of niemand meer in Marokko heeft om op terug te vallen: geen familie, huisvesting noch financiële middelen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, beperkt de bestreden beslissing zich niet tot de stelling dat verzoeker veertig jaar lang in Marokko verbleven heeft, maar motiveert zij dat verzoekers bewering niets of niemand meer te hebben in Marokko niet gestaafd wordt en dat het bovendien onwaarschijnlijk voorkomt dat hij geen vrienden, familie of kennissen meer zou hebben in een land waar hij veertig jaar lang verbleven heeft. De Raad wijst er nogmaals op dat het aan verzoeker is om aan te tonen waarin de buitengewone omstandigheden bestaan die hem verhinderen om zijn aanvraag in het herkomstland in te dienen. Gelet op het feit dat verzoeker zijn bewering als zou hij niemand meer hebben in Marokko om op terug te vallen op geen enkele manier onderbouwt, samen met de vaststelling dat deze blote bewering hoogst onwaarschijnlijk voorkomt gelet op zijn jarenlange verblijf in Marokko, kan de Raad het geenszins kennelijk onredelijk bevinden dat de verwerende partij dit in het kader van haar discretionaire bevoegdheid niet aanneemt als buitengewone omstandigheid. Waar verzoeker nogmaals verwijst naar zijn langdurig verblijf en integratie in België, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 3.9. waaruit blijkt dat niet kan worden geconcludeerd dat de wijze waarop verweerder het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoeker apprecieerde kennelijk onredelijk is. De verwijzing van verzoeker naar rechtspraak in zijn verzoekschrift is niet dienstig nu verzoeker niet aantoont dat de feiten die deze zaken kenmerken, identiek zijn aan de feiten die zijn zaak kenmerken.

3.14. Verzoeker meent voorts dat de verwerende partij zich niet kan vergenoegen met de stelling dat alle Marokkanen geconfronteerd worden met soms lange wachttijden, en dat dit niet geldt voor andere vreemdelingen van een andere nationaliteit die een aanvraag indienen in hun land van herkomst. Verzoeker meent dat het niet-discriminatiebeginsel geschonden is. Personen die zich in dezelfde situatie bevinden moeten op dezelfde manier worden behandeld. Door aldus te handelen behandelt de verwerende partij personen die zich in dezelfde situatie bevinden op verschillende wijze.

3.15. De Raad wijst er nogmaals op dat het aan verzoeker toekomt om aan te tonen welke de elementen zijn die hem verhinderen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in Marokko in te dienen. Met zijn betoog maakt verzoeker geenszins duidelijk hoe het gegeven dat men soms geconfronteerd wordt met lange wachttijden, hem verhindert zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. De wijze waarop verweerder dit aangevoerde element apprecieerde kan niet kennelijk onredelijk bevonden worden. Er kan voorts slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die zouden aantonen dat personen in een situatie die gelijkaardig is aan de zijne op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.16. In wezen beperkt verzoeker zich in het middel tot het bespreken van de in de bestreden beslissing gedane feitelijke vaststellingen en het geven van een eigen versie of verklaring ervoor, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoeker maakt derhalve met zijn grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

3.17. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.18. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

3.19. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER